

Què vol dir, tenir vint anys ? No ho sé. Quan jo tenia vint anys vaig començar el darrer curs de carrera i en poca cosa pensava que no fos estudiar. Ara la gent de vint anys ~~immensa~~ intervenen en la nostra vida social més que no ho havien fet mai des de l'època romàntica. Els de vint anys aspiren al campionat del món de boxa, són elegits presidents de grups estudiantils, enllaços sindicals, guanyen premis literaris i marquen, amb les possibilitats de despendre diner, tota una orientació de la moda i determinen la submissió de branques industrials a llurs desigs i apetències.

Tenir vint anys avui dia vol dir, segurament bastant. Vol dir, de retruc, sobretot, que el terme de la vida activa ha avançat en qualitat, que la independència personal ha fet un salt endavant admirable, que la subjecció a normes i mètodes imposats per generacions anteriors ha estat trencada i que cal comptar amb els de vint anys. Evidentment, no es mamen el dit : saben de bon tros lluny de quin peu coixegem els més grans ; i com que de bons exemples els n'hem donat, encara ens tenen un xic de mirament, però com que també els hem fet fallida en generositat i en lliurament, ens tenen una mica per endergues en el millor dels casos, suportables.

Aquella noia, en acabar de llegir un llibre va dir a la seva mare : "Mira mamà, aquest llibre te'l deixaré llegir, perquè em penso que encara l'entendràs. Es una mica fortet, però pots llegir-lo." Així, amb naturalitat. Amb la mateixa naturalitat que disposen i manen rotundament en qüestió d'abillament i d'horaris.

Aleshores, és que la nostra estructura social s'ha esguerdat de forma violenta ? No podem assegurar-ho : però que en començar gairebé el quart darrer d'aquest segle caldrà anar pensant en donar més espai als joves si que és veritat. El que no podem fer és que els grans vagin per una banda i els de vint anys totalment per una altra: com els pseudo "Híppies" que, darrera les drogues i uns programes purament verbals han acabat desorientats i perillosament inclinats al primitivisme. El desig d'independència els ha dut a dependre dels "pushers" de les drogues, i el refús de formes de vida que consideraven caduques, a la incapacitat de donar cap mena d'exemple als fills que tindran. I per això és urgent la reunificació familiar, amb tots els canvis que calguin, però conservant el principi, dolorós i joïós alhora, de la convivència.

Josep Vallverdú.